

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a JUDr. Milana Podhrázkého, v právní věci žalobce **M. M.**, místem podnikání H., K., zastoupeného JUDr. Jiřím Janebou, advokátem se sídlem Divišova 882, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 10. 2013, č. j. 24719/13-5000-14102-707678 a 24720/13-5000-14102-707678 a ze dne 30. 7. 2013, č. j. 19611/13-5000-14303-711309, o dani z příjmů fyzických osob a dani z přidané hodnoty,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobami podanými u zdejšího soudu se žalobce domáhal zrušení shora uvedených rozhodnutí žalovaného, kterými byla částečně změněna rozhodnutí Finančního úřadu v Kolíně (dále jen „správce daně“) ze dne 25. 9. 2012, č. j. 171105/12/034912201693, 170739/12/034912201693, 171101/12/034912201693 a č. j. 171075/12/034912201693 tak, že žalovaný uvedl nové bankovní spojení pro uhrazení uložené částky s tím, že ve zbytku zůstávají výroky těchto rozhodnutí, jimiž byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za 4. čtvrtletí 2009 a 1. čtvrtletí roku 2010 a doměřena daň z příjmů fyzických osob (dále jen „DPFO“) za zdaňovací období 2009 a za zdaňovací období 2010, beze změny.

Usnesením ze dne 11. 12. 2013 č. j. 47 Af 17/2013-26 byly obě žaloby spojeny ke společnému řízení, vedenému nadále pod sp. zn. 46 Af 57/2013.

Stěžejním argumentem žalobce je, že žalovaný pochybil, když nepřihlédl k tomu, že se žalobce stal obětí podvodu třetích osob, které se vydávaly za zástupce společností A. T. CZ, s. r. o., Z., spol. s r. o. a S., spol. s r. o. Ani odvolací orgán se nevypořádal s opakovaně uváděným tvrzením, že se žalobce stal obětí podvodu a je tedy třeba jej z povinnosti vyvinut, neboť mu v daňovém řízení nebylo prokázáno, že by o podvodném jednání osob (zejména p. K. a p. H.), věděl. Tato skutečnost způsobuje nezákonnost rozhodnutí jak správního orgánu 1. stupně, tak odvolacího orgánu, neboť na základě zjištěných skutkových poznatků dospěly správní orgány k nesprávným skutkovým i právním závěrům. Oba správní orgány stavěly své závěry na výpovědích osob, které jsou trestně stíhány a jejichž věrohodnost je značně narušena. Žalobce opakovaně vyzýval správce daně, aby si vyžádal trestní spis, ve kterém se nalézají odposlechy obžalovaných osob svědčících o jejich nezákonném podvodném jednání, a je zde dostatečně doloženo, jakým způsobem ze strany obžalovaných docházelo k podvodnému jednání, jehož obětí se stal i žalobce. Žalobce nakupoval a prodával motorovou naftu a správce daně nijak nepopřel, že by se fakticky dodávky motorové nafty uskutečnily tak, jak je uvedeno v daňové evidenci žalobce. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že všechny platby související s předmětem tohoto daňového řízení proběhly a jsou řádně zaznamenány v daňové evidenci žalobce. Z této evidence vyplývá, že došlo k úhradám veškerých daňových dokladů, které správce daně pokládá za vadné. Fakticky žalobce jak nakupoval tak prodával pohonné hmoty a nebyl schopen poznat, že by vůči jeho osobě docházelo k podvodnému jednání. Žalobce dostatečně identifikoval subjekt, který mu pohonné hmoty, se kterými po té obchodoval, dodal. Tímto subjektem byla M. K.. Pohonné hmoty, ke kterým byly žalobci vystaveny daňové doklady, které jsou podle správce daně sporné, byly dodány cisternami M. K., za kterou jednal pan S. K.. Žalobce namítl, že odvolací orgán odhlédl od skutečnosti, že se stal obětí podvodného jednání, což je v rozporu s aktuální judikaturou NSS, např. sp. zn. 2 Afs 92/2005 a 2 Afs 25/2007. Uvedl, že z předmětného daňového řízení vyplývá, že v daném případě došlo k protiprávnímu podvodnému jednání ze strany p. S. K. a R. H., kteří žalobci předali daňové doklady subjektů A. T. CZ s.r.o., Z. spol. s r.o. a S. spol. s r.o. Z těchto skutkových okolností správce daně vyvodil nesprávné závěry, a to jak skutkové, tak právní, když nevyhodnotil tento případ jako podvod vůči osobě žalobce, přičemž je tento případ hodnocen jako podvod u orgánů činných v trestním řízení. Z uvedeného vyplývá, že dodatečné platební výměry i rozhodnutí odvolacího orgánu jsou v rozporu se zákonem, neboť za situace, kdy je v předmětném případě naprosto zjevné, že došlo k podvodnému jednání vůči žalobci, správce daně učinil nezákonné rozhodnutí, které je právně vadné. Vadnost rozhodnutí vychází z nesprávně hodnoceného skutkového děje, který byl jak správcem daně, tak odvolacím orgánem prověřován.

Žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěry odvolacího orgánu, že neměl předmět dodávek převzít, protože neměl prokázáno, že p. K. jedná za daňové subjekty A. T. CZ s.r.o., Z. spol. s r.o. a S. spol. s r.o. Tvrdí, že argumentace odvolacího orgánu je nepřiléhavá, zejména s ohledem na skutečnost, že oprávnění zastupovat nemusí vyplývat jen z obchodního rejstříku. Obchodní zákoník zná několik smluvních typů zastoupení, kdy není vyžadována plná moc nebo jiné písemné pověření. Za situace, kdy se p. K. prokazoval jako zástupce společností A. T. CZ, s. r. o., Z., spol. s r. o. a S. spol. s r. o. a dodávky nebyly vadné, neměl žalobce důvod pochybovat o tom, že uvedené subjekty zastupuje. Žalobce obchodoval s M. K. a jejím mužem i v jiných případech, než které jsou správcem daně sporovány, tedy měl k těmto osobám důvěru a za situace, kdy si u nich objednal dodávku pohonných hmot, bylo mu lhostejné, zda dodavatelem bude M. K. nebo jiný subjekt, neboť pro něj bylo rozhodné, aby se

mohla uskutečnit dodávka pohonných hmot, které následně distribuoval svým odběratelům. Je skutečností, že žalobce byl uveden v omyl, ze strany p. K. a p. H. došlo k podvodnému jednání, které bylo doloženo do daňového spisu. Žalobce proto navrhl, aby v soudním řízení byl proveden listinný důkaz o výpovědi p. H. v celním řízení, aby byl proveden výslech R. H. jako svědka a proveden účastnický výslech žalobce.

O skutečnosti, že v daném případě jde o podvodné jednání osob odlišných od žalobce, svědčí to, že zástupci subjektů, které jsou označeny na daňových dokladech jako dodavatelé, A. T. CZ s.r.o., Z. spol. s r.o. a S. spol. s r.o., uvedli, že daňové doklady v daňové evidenci žalobce nejsou doklady vydanými těmito společnostmi a ani podpisy nejsou podpisy vlastními osob jednajícími za tyto společnosti. Žalobce poukázal na to, že vůči jeho osobě došlo k podvodnému jednání p. K. v rámci provedení dodávek, jejichž uskutečnění správce daně nikterak nespороval, tím, že žalobci předal daňové doklady subjektů A. T. CZ s.r.o., Z. spol. s r.o. a S. spol. s r.o.

Žalobce uvedl, že nákup pohonných hmot souhlasí s výdejem pohonných hmot. Toto žalovaný nijak nespороval. Jediným rozporům v tomto případě je skutečnost, kdo pohonné hmoty dodal za situace, kdy z důkazního řízení vyplynulo, že těmito osobami nebyly A. T. CZ s.r.o., Z. spol. s r.o. a S. spol. s r.o., tedy v rámci faktického dodání pohonných hmot byly žalobci předloženy falešné doklady. Faktickým dodavatelem pohonných hmot ve vztahu k fiktivním dodavatelům A. T. CZ s.r.o., Z. spol. s r.o. a S. spol. s r.o., byli M. K. a S. K.. Je tedy na správci daně, aby prověřil obchody těchto osob. V souvislosti s podvodným jednáním ke kterému v předmětném případě došlo, poukázal přitom na rozsudek Evropského soudního dvora C 439-04, z něhož vyplývá, že „Pokud je dodání uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která nevěděla a nemohla vědět, že dotyčné plnění je součástí podvodu spáchaného prodávajícím, je třeba článek 17. šesté směrnice vykládat v tom smyslu, že brání pravidlu vnitrostátního práva zrušení smlouvy o prodeji podle ustanovení občanského práva, které způsobuje absolutní neplatnost této smlouvy pro rozpor s veřejným pořádkem z důvodu protiprávnosti na straně prodávajícího a vede k ztrátě nároku na odpočet DPH odvedené touto osobou povinnou k dani. Z výše citovaného rozhodnutí vyplývá, že dodatečné platební výměry jsou v rozporu se zákonem, neboť za situace, kdy došlo k podvodnému jednání vůči žalobci, potom správce daně učinil nezákonné rozhodnutí. V souvislosti s judikaturou, na kterou žalobce odkázal, byl správce daně oprávněn vydat dodatečné platební výměry pouze za situace, kdy by žalobci prokázal, že věděl, popřípadě byl srozuměn s tím, že je jedním z článků podvodného jednání skupiny osob, které obchodují s pohonnými hmotami.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i rozhodnutí správce daně a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky jsou shodné s odvolacími důvody. Uvedl, že v rámci důkazního řízení bylo prvostupňovým správcem daně jasně prokázáno, že žalobce nárokuje odpočet DPH na základě neplatného daňového dokladu, přičemž toto jeho tvrzení bylo dokázáno provedenými svědeckými výpověďmi. Správce daně 1. stupně neměl povinnost zjišťovat, kdo skutečně zboží dodal, když dokázal, že nebylo dodáno společnostmi A. T. CZ, s. r. o., Z., spol. s r. o. a S. spol. s r. o., jak bylo uvedeno na daňovém dokladu. Povinností daňového subjektu v takovém případě je nejenom povinnost tvrzení, ale i povinnost prokázat tvrzené skutečnosti. Součástí tohoto prokázání je nejen to, že k obchodnímu případu skutečně došlo, ale zároveň, že k němu došlo tak, jak je uvedeno v daňových dokladech. Žalobce tak neunesl své důkazní břemeno-tj. neprokázal, že k plnění došlo tak, jak bylo uvedeno v daňových dokladech. Odvolací orgán upozornil, že předmětem

doměřené daně nebyly doklady, na kterých je jako dodavatel uvedena M. K., nýbrž doklady, které měly být vystaveny společnostmi A. T. CZ s. r. o., Z. spol. s r. o. a S. spol. s r. o., a u nichž bylo prokázáno, že se jedná o doklady neplatné. Ve zbytku pak odkázal na napadené rozhodnutí, které se dle názoru žalovaného s námitkami žalobce obsáhle a přesvědčivě vypořádalo včetně rozhodnutí Soudního dvora ES a NSS, která žalobce opakovaně předkládal. Závěrem svého vyjádření navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Usnesením č.j. 46 Af 57/2013-23 ze dne 25.10.2013 Krajský soud v Praze podané žalobě proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného nepřiznal odkladný účinek.

U jednání soudu zástupce žalobce setrval na žalobě a dodal, že žalobce se cítí dotčen na svých právech tím, že se stal při obchodování s pohonnými hmotami obětí podvodu. Pan K. byl odsouzen v trestním řízení a žalobce má zprávu, že rozsudek nabyt právní moci. Žalobce dostal od p. K. kontakt a objednával přes něj obchody, dodavatelem byla nejprve p. K., později dodával pohonné hmoty od předmětných společností. Obchody s pohonnými hmotami probíhají na základě telefonických dohod, a protože žalobce s p. K. bez problémů obchodoval, je podle jeho názoru nad rámec obvyklé péče, aby si ve společnostech, které pohonné hmoty dodávaly, osobu p. K. prověřoval. Mezi p. K. a jím proběhlo několik obchodů, které nevykazovaly žádný problém, u p. K. žalobce pohonné hmoty objednával, platil a po té distribuoval. Nebyl žádný signál, že dochází k něčemu nestandardnímu. O dokladech k probíhajícím obchodům neměl žádné pochybnosti a trval proto na zrušení rozhodnutí žalovaného a finančních úřadů.

Pověřená pracovnice žalovaného namítla, že žalobce v daňovém řízení nepředložil žádný doklad, který by nezpochybnil jeho nárok na odpočet DPH, podmínky pro odpočet tedy nebyly splněny. Pokud jde o problém obvyklé péče, podle názoru žalovaného je prověřování obchodního partnera základním předpokladem obchodu, zejména pokud jde o takovou oblast, jako je obchodování s pohonnými hmotami. Pokud k prověření nedojde, bere na sebe žalobce všechna rizika. Dodala, že žalovaný zjistil, že předmětem obchodování třetí ze společností je dovoz různých předmětů z Číny. Navrhla proto zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 17. 5. 2011 byla zahájena daňová kontrola u žalobce ohledně DPH za 3. čtvrtletí 2009-4. čtvrtletí 2010. Při této kontrole bylo zjištěno, že žalobce uplatnil daňový odpočet za nákup pohonných hmot, a to za nákup od společností A. T. CZ, s. r. o., Z., spol. s r. o. a S. spol. s r. o. Při ústním jednání žalobce uvedl, že tyto obchody mu zprostředkoval pan S. K., který mu rovněž předával faktury od údajných dodavatelů a přebíral hotovostní platby na jejich úhrady. Následně byli vyslechnuti jednatele společnosti A. T. CZ, s. r. o. a Z., spol. s r. o. (výslech jednatele společnosti S. spol. s r. o. proběhl až 8. 6. 2012), kteří uvedli, že předmětné faktury nevystavili a se žalobcem neobchodovali. Správce daně následně vyzval žalobce k předložení důkazních prostředků, které by prokázaly oprávněnost uplatnění výdajů a odpočtů DPH u předmětných faktur. Správce daně poté na základě návrhu žalobce provedl výslech S. K., M. K. a R. H., kteří odmítli, že by od žalobce přijali peníze na úhrady předmětných faktur.

Na výzvu správce daně k vyjádření se ke zjištěným skutečnostem žalobce sdělil, že podle jeho názoru správce daně přistupuje příliš nekriticky k výpovědím S. K., M. K. a R. H., kteří se dle žalobce dopouštěli trestné činnosti a navrhl připojení trestního spisu č. j. KRPH-

51174/ČJ-2012-050281, ze kterého mělo vyplynout, že výše uvedené osoby falšovaly doklady a dopustily se tak podvodu vůči žalobci.

Dne 25. 9. 2012 vydal správce daně dodatečné platební výměry, jimiž byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za 4. čtvrtletí 2009 ve výši 56.769 Kč a vyměřeno penále ve výši 20% z doměřené daně ve výši 11.353 Kč a vyměřena DPH za 1. čtvrtletí roku 2010 ve výši 685.905,- Kč a vyměřeno penále ve výši 20% z doměřené daně ve výši 137.181,- Kč. Dne 25. 9. 2012 vydal také dodatečné platební výměry na daň z příjmů fyzických osob (dále jen „DPFO“) za zdaňovací období 2010, doměřil tuto daň ve výši 330.420,- Kč a současně doměřil daňovou ztrátu ve výši -1.061.112,- Kč, uložil penále z doměřené daně ve výši 66.084,- Kč, penále z doměřené daňové ztráty ve výši 10.611,- Kč a za zdaňovací období 2009 doměřil tuto daň ve výši 0,- Kč, doměřil daňovou ztrátu ve výši 166.767,- Kč a penále z doměřené ztráty ve výši 8.338,- Kč. Jako odůvodnění platebního výměru bylo odkázáno na zprávu o daňové kontrole.

Proti uvedeným platebním výměrům podal žalobce odvolání, o kterých žalovaný napadenými rozhodnutími dne 30. 7. 2013 a dvěma rozhodnutími ze dne 4. 10. 2013 rozhodl tak, že napadená rozhodnutí Finančního úřadu v Kolíně změnil v části týkající se bankovního spojení s tím, že v ostatním zůstávají výroky odvoláním napadených rozhodnutí beze změny. V odůvodnění svých rozhodnutí uvedl, že žalobce neunesl důkazní břemeno, jelikož bylo prokázáno, že daňové doklady nevystavily subjekty, které na nich byly uvedeny a odkázal na závěry NSS v rozsudku sp. zn. 5 Afs 188/2004, podle kterého *„jestliže v průběhu daňového řízení vyšlo najevo, že doklad, kterým má být prokázán nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty, ve skutečnosti nevystavil na něm uvedený plátce, nesplnil daňový subjekt jednu z podmínek nutných pro uplatnění nároku na odpočet daně“*. K tomu zdůraznil, že pro posouzení věci není rozhodné, zda žalobce pohonné hmoty převzal, ale zda mu je dodaly subjekty, uvedené na daňových fakturách. K otázce údajného podvodu, jehož měl být žalobce obětí, žalovaný uvedl, že pochybení daňového subjektu, který si neověřil, která osoba je oprávněna jednat za subjekt uvedený na daňových dokladech, nelze klást k tíži správce daně. Dodal, že žalobce měl možnost případnému podvodu předejít, a to ověřením, zda byl S. K. oprávněn jednat za společnosti A. T. CZ, s. r. o., Z., spol. s r. o. a S. spol. s r. o. Pakliže však žalobce nebyl dostatečně obezřetný a neověřil si tuto skutečnost dostatečně, není povinností správce daně přihlížet k tomu, jak často žalobce s touto osobou obchodoval, či zda k ní měl důvěru. Poukázal také na to, že žalobce v průběhu daňového řízení nepředložil žádný důkaz, že by po S. K. a R. H. požadoval potvrzení o tom, že jsou oprávněni za společnosti A. T. CZ, s. r. o., Z., spol. s r. o. a S. spol. s r. o., jednat.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů [s. ř. s.]). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Stěžejním argumentem je tvrzení žalobce, že žalovaný nepřihlédl k tomu, že se stal obětí podvodu ze strany S. K. a R. H.. Tato námitka není důvodná. Soud úvodem konstatuje, že je povinností daňového subjektu, aby v případě pochybností prokázal své tvrzení, a připomíná výše citované rozhodnutí NSS (sp. zn. 5 Afs 188/2004), podle kterého *„jestliže v průběhu daňového řízení vyšlo najevo, že doklad, kterým má být prokázán nárok na nadměrný odpočet daně z přidané hodnoty, ve skutečnosti nevystavil na něm uvedený plátce, nesplnil daňový subjekt jednu z podmínek nutných pro uplatnění nároku na odpočet daně“*. Jelikož

uvedené pravidlo by ve výjimečných případech mohlo představovat vůči daňovému subjektu nepřiměřenou tvrdost, uvedl NSS v rozhodnutí sp. zn. 8 Afs 14/2010, že „*v případě pochybností je prodávající (v projednávané věci kupující-poznámka krajského soudu) povinen prokázat existenci dobré víry, že se svým jednáním neúčastnil daňového podvodu, tedy např., že v rámci svých obchodních aktivit přijal dostatečná opatření bránící riziku možného daňového podvodu*“. Obdobná otázka byla řešena i Evropským soudním dvorem, který v rozsudku ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04 A. K. proti Belgickému státu a Belgický stát proti R. R. SPRL uvedl, že „*osoba povinná k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, musí být pro účely šesté směrnice považována za osobu účastnící se tohoto podvodu, a to bez ohledu na to, zda má z následného prodeje zboží prospěch, či nikoli*“ a že „*pokud je s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet*“.

V projednávané věci se žalovaný správně nezabýval tím, zda se žalobce skutečně stal obětí podvodu, jelikož tato skutečnost nemohla mít vliv na rozhodnutí samé. Na základě výše uvedeného výkladu soud jeho názor sdílí. I pokud bude předpokládáno, že se žalobce skutečně stal obětí podvodu, byla by tato skutečnost rozhodná pro posouzení projednávané věci pouze za současného splnění podmínky, že žalobce nevěděl a nemohl vědět, že se podvodu účastní. Žalovaný se v napadených rozhodnutích otázkou, zda žalobce mohl vědět, že stal obětí podvodu, zabýval dostatečně, a podle názoru soudu přesvědčivě, když poukázal na to, že žalobce nebyl při obchodu s pohonnými hmotami dostatečně obezřetný, především že si neověřil, zda S. K. a R. H. byli skutečně oprávněni jednat za subjekty, které byly uvedeny na daňových dokladech. Vytýká-li žalobce napadeným rozhodnutím, že se omezila pouze na konstatování, že obě uvedené osoby nebyly vedeny jako oprávněné osoby v obchodním rejstříku, pak soud konstatuje, že žalobce napadená rozhodnutí dezinterpretuje. V napadených rozhodnutích je uvedeno, že právě tato okolnost měla vést žalobce k větší obezřetnosti, konkrétně k požadavku, aby dotyčné osoby prokázaly, že mohou za subjekty, uvedené na daňových dokladech, skutečně jednat. Žalobce však nic takového neučinil (a ostatně ani netvrdí, že by učinil). Soud tak má za to, že žalobce (pokud se události skutečně sebehly tak, jak tvrdí) postupoval hrubě neopatrným a nedbalým způsobem, když po dotyčných osobách nepožadoval např. plnou moc k jednání jménem společností A. T. CZ, s. r. o., Z., spol. s r. o. a S. spol. s r. o., nebo když si jejich oprávnění k jednání přímo u dotyčných společností neověřil. Za této situace pak závěr žalovaného o nedostatečné obezřetnosti žalobce zcela obстоjí i ve světle výše citovaného rozsudku ESD, jehož se žalobce dovolává, jelikož lze učinit závěr, že žalobce mohl vědět, že se svým nákupem může účastnit podvodného jednání. Lze tak uzavřít, že žalovaný nikterak nepochybil, pokud konstatoval, že žalobce neunesl své důkazní břemeno a daňový odpočet tak byl nárokován neoprávněně.

Pokud jde o argument, že si správní orgány měly vyžádat trestní spis, který by měl prokazovat, že se žalobce stal obětí podvodu ze strany S. K. a R. H., pak soud vzhledem k výše uvedené argumentaci konstatuje, že žalovaný nepochybil, pokud tento důkaz neprovedl, jelikož sama otázka, zda k podvodu skutečně došlo, je pro závěr o neoprávněném odpočtu ze shora uvedených důvodů nepodstatná.

Na okraj soud upozorňuje, že se jeho závěry nikterak nedotýkají právního posouzení otázky, zda se S. K., R. H. a M. K. dopustili vůči žalobci trestného činu. Tato otázka je řešena v příslušném trestním řízení a soudu tak její posouzení ani nepřisluší. Argumentaci soudu lze

v tomto ohledu shrnout tak, že i kdyby byla trestná činnost výše uvedených osob v trestním řízení prokázána, na výsledku proběhlého daňového řízení (a na zákonnosti rozhodnutí žalovaného) by to nemohlo ničeho změnit.

Námítka, že žalovaný stavěl své závěry na výpovědích osob, které jsou trestně stíhány a jejichž věrohodnost je značně narušena, není důvodná. Žalovaný se ve svých rozhodnutích s touto námitkou podrobně vypořádal a soud s jeho odůvodněním této námítky souhlasí. Žalovaný v napadených rozhodnutích správně uvedl, že daňové řízení je založeno na povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Pokud tedy žalobce deklaroval dodání zboží určitými obchodními společnostmi, bylo jeho povinností tvrzené skutečnosti prokázat. Žalobce však doložil svá tvrzení pouze fakturami a pokladními doklady a v situaci, kdy byly tyto doklady vyvráceny svědeckými výpověďmi svědků, nebyl schopen dodání zboží těmito obchodními společnostmi prokázat jiným způsobem, tedy neunesl důkazní břemeno. Tvrzení, že výpovědi vyslechnutých svědků jsou nevěrohodné, nejsou důkazem o nepravdivosti svědeckých výpovědí. Rovněž tak není důkazem o nepravdivosti výpovědí vyslechnutých svědků trestní spis týkající se jejich trestního stíhání, přičemž žádný důkaz prokazující nepravdivost výpovědí vyslechnutých svědků žalobce nepředložil. Správce daně tedy nevydal dodatečné platební výměry na základě výpovědí osob, které jsou trestně stíhány, a proto jsou nevěrohodné, ale na základě toho, že žalobce neprokázal, že zboží mu dodaly společnosti, které jsou jako dodavatelé uvedeny na fakturách, které správci předložil k prokázání nároku na odpočet DPH. Navrhované důkazy výpovědí p. H. v celním řízení a jeho svědeckou výpovědí soud neprovedl, protože by tyto důkazy nic pro věc nepřinesly.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak náklady nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, její zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. června 2015

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová